

Formanden: Jeg skal her afbryde forhandlingen.

Folketingets næste møde afholdes i dag kl. 14 med følgende dagsorden:

1) *Spørgsmål til ministrene.*

2) *Første behandling af:*

Forslag til beslutning af folketinget om nedsættelse af et udvalg vedrørende tillægsbevillingsforslagets behandling og finansudvalgets arbejdsform.

3) *Fortsættelse af forhandling om statsministerens redegørelse i henhold til grundlovens § 38 ved folketingsårets åbning.*

Mødet hævet kl. 12²⁵.

8. møde.

Onsdag den 20. oktober kl. 14.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Ninn-Hansen* til finansministeren.

Agter finansministeren at foreslå sådanne ændringer i lov nr. 278 af 9. juni 1948 om tipning, at idrættens andel i overskuddet forøges?

Ninn-Hansen: Når jeg har stillet den højtærede finansminister det spørgsmål, om ministeren vil foreslå loven om tipning ændret, således at idrættens andel i overskuddet forøges, skyldes det, at den andel af tipsmidlerne, der tilfalder idrætten, efter min opfattelse er for lille og utilstrækkelig.

Ved en ændring af fordelingsreglen i lovens § 7 ville støtten til idrætten kunne forøges uden udgifter for statskassen.

Da lovforslaget om tipning i 1947 blev fremsat af den daværende finansminister, det nuværende ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, nævntes i fremsættelsestalen et muligt årligt overskud på 4½ mill. kr.; heraf ville efter fordelingsreglen to trediedele, eller ca. 3 mill. kr., tilfalde idrætsformål. Årsoverskuddet er imidlertid blevet betydelig større; det har været på gennemsnitlig 9—10 mill. kr., men idrætten har ikke haft større glæde af denne stigning, da kun ½ mill. kr. af denne er gået til idrætsformål. Idrættens samlede andel af tipsmidlerne har derfor udgjort mindre end en trediedel, og det er andre organisationer, der har haft glæde af det overskud, der overstiger 4 mill. kr., idet idrætten kun modtager 10 pct. af dette betydelige beløb. En sådan fordeling kan ikke være rimelig. Da rigsdagen vedtog loven om tipning, skete det udfra ønsket om at skaffe midler til den samfundsmæssigt betydningsfulde opgave, idrætten udøver; også tipstjenestens modstandere erkendte, at denne opgave var så betydningsfuld, at den burde støttes. Når det var udgangspunktet for lovens gennemførelse, kan det ikke være rimeligt, at to trediedele af de midler, idrætten medvirker til at fremskaffe gennem tipning, går til andet formål.

Det er jo desuden sådan, at idrætsforeningernes økonomi kun i ringe omfang kan baseres på tipsmidlerne. Når en idrætsforening med omtrent 300 medlemmer, et årsbudget på omkring 4 000 kr. og et betydeligt ungdomsarbejde kun modtager 200 kr. af tipsmidlerne hvertandet år, er det forståeligt, at idrætsorganisationerne er utilfredse med den nuværende ordning. Idrætten har økonomiske vanskeligheder både i by- og i landforeningerne, i de store klubber, men især i de små klubber. Der er for tiden meget stor tilgang både af børn og helt unge; det belaster økonomien, og det er mange steder så vanskeligt at klare denne